

at man blev enig om at holde Skatterne nede, saa kunde det ikke gaae, naar den samme Skattemaade skulde anvendes i Kængden, thi man vilde aldrig — det veed Enhver godt, der har været i Vigningscommissioner og høvt med Communerens Forhold at gjøre — være istand til at bringe et fuldkomment lige- ligt Forhold tilboie indbyrdes, der vilde altid blive Misforhold, altid Skatteklager, og gennem Skatteklagerne vilde man, hvis Skatteindtægterne vare forholdsvis for lavt ansatte i det Hele, komme til en høiere Indtægt; thi Skatteklagerne gaae i Almindelighed ud paa, ikke at de Paagjældende selv ere for høit ansatte, men paa, at den og den er sat for lavt, at Klageren er sat for høit i Forhold til den og den. Og kunde det nu altsaa paavises, at disse virkelig vare for lavt ansatte, som det kunde, naar Skatteevnen var udtrykt i en vis Skatteindtægt, saa vilde man gennem Skatteklagerne efterhaanden komme op til de Indtægter, som de Vedkommende virkelig havde, og naar man havde naaet det, saa vilde man have den bedste Basis, hvorpaa man kunde udskrive Skatter til Staten. At jeg har omtalt dette, er altsaa steet, fordi jeg gjerne ønske at erfare af den høitærede Indenrigsminister, om han ved det Forslag, der her er fremkommet, har opgivet at fremkomme med et Forslag om en almindelig Lov for Formue- og Leilighedsfattens Vigning, eller om vi tør vente et saadant Forslag.

Bindesbøll: Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre. Ved de Forhandlinger, som i Foraaret fandt Sted i Anledning af det i Folkethinget vedtagne og her i Thinget indbragte Forslag til en Lov om Kjøbstadscommunerens Styrelse, tillod jeg mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa en Bestemmelse om Communerregnskaberens Revision og Decision. Det var nemlig i Lovforslaget bestemt, at selve Byraadet, som jo ogsaa der- efter havde Bestyrelsen af alle de communale Anliggender, skulde, efterat Regnskaberne vare reviderede af vedkommende valgte Revisor, selv som Decisor afgjøre alle Udsættelserne. Naar jeg nu igjen optager dette Spørgsmaal, er det ikke blot, fordi jeg selv finder, at det kan

være Opmærksomhed værd, men ogsaa fordi jeg udefra er foranlediget og opfordret der- til. I Mellemtiden mellem forrige Forhand- ling og denne har den Kjøbstads Communal- bestyrelse, til hvilken jeg hører, taget sig for at gennemgaae Lovforslaget, saaledes som det blev færdigt i Folkethinget, og hvad den der- ved har fundet at bemærke, og hvad den kunde ønske om muligt at faae forandret, har den meddeelt mig med Anmodning om, at jeg, hvis Leilighed gaves, og hvis jeg samstemmede i dens Ansøelser, vilde komme frem dermed her i Thinget. Jeg troer altsaa, at det nok kunde fortjene nærmere Overveielse, om det, naar Kommunen har Bestyrelsen af sine egne An- liggender, da er rigtigt, at Revision af Regn- skaberne underlægges Communalbestyrelsen, saa- ledes at denne selv skal afgjøre, om Reviso- rens Bemærkninger skulle tages tilfølgelse eller ikke. Efter de Erfaringer, som jeg nu gjen- nem en Række af Aar har haft Leilighed til at gjøre med Hensyn til en Deel af Commu- nernes Regnskaber, nemlig deres Fattigregnska- ber, tager jeg ikke i Betænkning at udsige, at de almindeligvis lide af en Feil, som ikke er uvæsentlig, nemlig Formløshed. Alle Udgifts- posterne ere bilagte med behørige Dviteringer, alle Udbetalinger ere forsynede med den for- nødne Anvisning paa Beløbene, men naar man overseer det hele Regnskab, da er det for- fattet i en saadan, om jeg maa kalde det, tra- ditionel Form, som i den paagjældende Kjøb- stad er gaaet saaledes i Arv fra Slægt til Slægt, at det har meget liden Lighed med Fattigregnskaberne for andre Communer. Det er en stor Feil ved et Regnskab, at det lider af Mangler med Hensyn til Formen, at det er formløst, thi kun ved at gennemgaae Regn- skaberne for de forgangne Aar bliver man istand til at opnaae Færdighed og Sikkerhed i den saare vanskelige Regningsart, som man kalder Calcule, det vil sige den Regningsart, som gaaer ud paa ikke at sammenlægge Ud- gifterne for den Tid, der er svunden, men paa deraf at kunne forud beregne Udgifterne for Fremtiden, og hvad Udbytte man kan have heraf, vil væsentlig beroe paa Regnskaberens Form. Der er saaledes ikke saa lidt ved Regn- skaberne, navnlig ved Fattigregnskaberne —